

Gais al Colosseu

“La tercera ‘roca’ o carrossa sembla que serà com un autobús de diversos pisos i amb diferents escenes ben triades: una, per exemple, consistirà en un grup de bisbes que es besaran apassionadament en la boca.

I així ‘de coeteris’, per no deixar la llengua antiga dels jocs del Colosseu, i encara oficial del Vaticà.”

S i el Nostre Senyor no es decideix a evitar-ho per algun dels procediments acreditats (pluja de foc, flames de sofre o sistema equivalent) l'espectacle promet amenitats dignes de tota consideració. Per llogar-hi cadires a l'ombra de l'arc de Titus, o al costat de la Domus Aurea de Neró: al seu temps ja acusaven els cristians d'estranyes pràctiques secretes, i els van fer servir de combustible, segons la novel·la *Quo Vadis*, per il·luminar fantàstiques festes nocturnes. Seguint el programa previst per al 8 de juliol d'aquest any sant del jubileu, la primera carrossa –al Corpus de València en diuen “roques”, però no són iguals– portarà una bateria de canons llançant escuma blanca a una piscina on nadaran dotzenes de figurants nuets com gladiadors. Els gladiadors, per cert, a pesar del que es veu a les pel·lícules del gènere, inclosa la que aquests dies circula, solien practicar l'ofici *in puris naturalibus*: en pèl, només vestits amb una mica d'oli. De manera que els figurants de la primera carrossa que arribe al Colosseu seran gais nus en una piscina amb escuma. Molt bé.

La segona carrossa, diu el programa del dia, transportarà una església de cartó, com si diguéssim feta en un taller de falles, a la porta de la qual monges i capellans practicaran “alegres ritus masturbatoris”: davall de les sotanes fallus artificials –solen ser més visibles i més rígids que els naturals–, i davall dels hàbits de les verges del Senyor res de res en matèria indumentària. La tercera “roca” o carrossa sembla que serà com un autobús de diversos pisos i amb diferents escenes ben triades: una, per exemple, consistirà en un grup de bisbes que es besaran apassionadament en la boca. I així *de coeteris*, per no deixar la llengua antiga dels jocs del Colosseu, i encara oficial del Vaticà. La veritat, tot s'ha de dir, és que els organitzadors de la processó no mostren un enginy excepcional: deuen pensar que són molt atrevits –ho són: això és Roma, i és l'any sant– i fabulosament originals. Però d'originals en són ben poc: jo ja he vist, fa alguns anys, una banda de bisbes amb capa magna i mitra fent l'animal damunt de l'escenari en una festa nocturna a Sant Antonio de Texas, i el tema dels capellans

i les monges és tan antic com les cançons populars més bròfegues i arcaiques (“Una monja caputxina/ baixava escalons avall/ i un frare l'esperava/ en la punta del par... dal”, etcètera). La novetat, en tot cas, és muntar tal espectacle al Colosseu de Roma, i no és una novetat innocent, pel que en diuen: ací és on llançaven els cristians als lleons, espai sagrat dels màrtirs, per tant, i ací és on cada any el papa fa el seu *via crucis* de divendres sant que la televisió transmet en directe als fidels de tot el planeta. Sembla que el lloc l'han triat a propòsit, o això he llegit, per un afany de desconsagració. I també perquè l'alcalde de Roma fa il·luminar el Colosseu cada vegada que un condemnat a mort és indultat, i encara hi ha homosexuals condemnats només per ser-ho.

Allò que no acabe d'entendre –però deu ser que les meues capacitats són limitades– és la relació entre aquest espectacle de circ, les carrosses satíriques, la coincidència forçada amb la ciutat i l'any del jubileu, i l'expressió de l'orgull de ser allò que hom és, en aquest cas simplement homosexual. Perquè la processó, el dia i la festa, la burla i les difresses, porten el títol de Gay Pride, orgull gai. I jo comprenc que hom vulga mostrar *urbi et orbi* la pròpia condició, i més amb aquesta bella denominació de “gai” que hauria de significar alegre, content i despreocupat. Ja són hores que els homosexuals pugen ser-ho públicament i alegre, com els altres, i qui no ho veja amb bons ulls és un reaccionari impresentable. Em costa de comprendre, tanmateix, que la normalitat i l'alegria guanyen res amb processons folklòriques tan escassament normals, capellans masturbatoris, bisbes i monges davant del Colosseu. Potser l'hostilitat de l'església, l'obtusa incomprensió del papa i dels seus bisbes, ha portat aquesta resposta en forma de provocació manifesta. Potser. El risc és que, per als espectadors de l'*urbs* i de tot l'*orbis*, l'orgull dels gais quedarà identificat a obscenitats gratuïtes i a imatges de falla sobreexcitada. “I que allò que havia de representar un progrés en el reconeixement de la igualtat entre homos i heteros quede retardat ad kalendas graecas”: això sembla que pensen als cercles gais més assenyats de Roma, i em sembla que no van errats de comptes. El món, en qualsevol cas, encara no s'acaba.